

мъчеше да го заприказва, ала той отвърщаше неохотно, като свеждаше очи надолу и гледаше ноктите на ръцете си, потънал в чудна, безпричинна мъка. Постепенно помежду тях се завърза леко приятелство. Общността на игрите и уроците ги сближи. Ала за обич и другарска привързаност не можеше да става и дума.

Ирина се надяваше, че времето и общият живот непременно ще подействуват. И не насилваше нещата. Възрастта им бе неблагоприятна.. Като изживееха времето на усиленото настене, природата сама щеше да ги сближи.

— Мамо! Елена знае вече да пише буквите по-добре от мене! — извика очуден юношата. Неволна завист избликна в сърцето му към момчето, което бе дошло да му отнеме любовта на майка му.

Елена се изчерви и следе чело. Тя почувствува леката ненавист в гласа на Теодор и малкото й сърце се сви. Нима бе виновна, че по-бързо учеше и схващаше тъй лесно уроците си...

— А сега ще прочетеш на Елена един откъсlek от Хомерокентра... Да свикне на звучния стих на нашите деди... — каза императрицата и излезе от детската стая, за да приеме посещението на мъдрия и благочестив духовник Никифор Блемида, игумен на манастиря "Свети Григорий Чудотворец".

Юношата започна гласно да чете съчинението на Атенаис Евдокия, прочутата византийска императрица от петия век, която описваше в хомеровски стихове живота и страданията на Христа. Някои места оставаха за Елена неясни, ала тя слушаше търпеливо, без да прекъсва момчето. Когато Теодор свърши определената страница, тя запита:

— Защо се е казвала с две имена?

— Атенаис е било езическото й име. А когато я покръстили, я нарекли Евдокия. Тя била дъщеря на един философ от Атина, на име Леонтий. Той отгледал дъщерите си с много голяма мъдрост и ученост. Когато умрял, оставил завещание, в което разделял всичкото си бо-